

Egész életen át tartó tanulás program

Leonardo da Vinci Mobilitás

A divat összeköt

Munkanapló

2013. január 19.- 2013. február 16.

Hämeenlinna, Finnország

Készítette: Kiss Melinda 14. R (ruhaiipari technikus)

A Leonardo da Vinci Mobilitás programnak köszönhetem a lehetőséget, hogy elmehettem négy hétre külföldre. Sokat fejlődtem, nemcsak szakmailag, de az angol nyelvtudásomat tekintve is.

0. hét

2013. január 19-én elindultunk Finnországba. Kocsival felvittek minket Ramóna szülei a budapesti repülőtérre. Mivel ez volt az első repülésem, nagyon izgultam. Bár nagyon fájt a fülem és a fejem a légnyomás miatt, a látvány gyönyörű volt, ahogy a felhők felett szálltunk.

Mikor megérkeztünk Helsinkibe, már várt ránk az egyik finn tanárnő, Marita és elvitt minket Hämeenlinnába az iskola kisbuszával. Nem tudtam betelni a látvánnyal. Annyira szép volt ott a tél! A havas dombok és tisztások fantasztikusak voltak.

Marita a kollégiumba bekísért minket és adott kulcsot a szobánkhoz. Miután lepakoltunk, a lányokkal körbejártuk a kollégiumot, megnéztük egymás szobáját. Én még soha nem voltam kollégista, de meg voltam elégedve a szobámmal, ahol Esztivel voltam együtt. A szobánk két személyes volt egy fürdőszobával. A szemben lévő szobában lakott Ramóna és Dóra. Nagy Piroska és Puskás Enikő tanárnő is egy emeleten voltak velünk. A kollégium három emeletes, minden emeleten van konyha, tv szoba és mosoda. Megismerkedtünk a gondnokokkal is, nagyon kedvesek voltak. Sajnos, a kollégiummal egy gond volt, hogy szólt a finn zene a folyosókon és ez be is hallatszott a szobánkba is. Nekem nem tetszett a finn muzsika.

Az első hétfőn Puskás Enikő tanárnő megmutatta nekünk az iskolát kívülről, a Koulutuskeskus Tavastia-át és a közeli kisboltot. Ezután jött értünk két tanárnő és elvittek minket egy Üvegyár Múzeumba, az Iittala múzeumába. Érdekes volt a sok üvegtál, a poharak meg az egyéb díszek. Hoztunk jó sok ingyenes újságot, ahogy az a magyarokhoz illő. Nézelődtünk csokoládéboltban meg kézműves boltokat is meglátogattunk. Benéztünk az Iittala boltjába, az Arabia-ba. Nagyon szép poharakat, tányérokat, asztali díszeket és készleteket láttunk. Bár én nagyon drágának találtam, a két finn tanárnő jól bevásárolt, gondoltam, hogy biztos megengedhetik maguknak.

Elmentünk Textil Múzeumba is, ahol láttunk nagyon sok horgolt szőnyeget, párnákat, kötött pulóvereket.

Otthon a kollégiumban feltettünk pár képet Facebookra, és jókat nevetgélünk. Jól telt az első hétfőnk. Nagyon hiányzott a családom, csak arra vágytam, hogy bárcsak ők is láthatnák és átélhetnék, amiket én láttam, annyira szerettem volna megmutatni nekik.

1. hét:

Elérkezett az első nap a suliban. Szétnéztünk az iskolában Piroska tanárnővel és Enikő tanárnővel. Láttuk a kalapos műhelyt, a szövödét, a nagy műhelyben különféle gépeket láttam (gomblyukázó, szögecselő, gombfelvarró, kéttűs fedező varrógépet) és meglátogattuk a fiatal divattervezőket. Nagyon érdeklődők voltak, csak még az angollal voltak kis gondjaink, de aztán belejöttünk, nem úgy, mint a finn diákok: ők nagyon is jól beszéltek az angol nyelvet, (sajnos). A kis műhelyben dolgoztunk a négy hét alatt. A varrógépek szálvágósak voltak, eleinte nehezen jöttem bele a használatukba, de aztán belejöttem és gyorsabban haladtam a feladatommal.

Az első nap újdonságot jelentett az iskolai étkezés. Az étkező hatalmas volt. A menzán mindig nagyon sokan voltak, de nem mertünk beszélgetni velük. Az ételek nagy választékban voltak, lehetett enni salátát, rostkenyeret, főtt krumplit és fasírtot vagy spagettit. Az ebéd mellé mindig járt kefir vagy tej. Nagyon egészséges és olcsó az iskolai étkezés.

Ezután készítettünk kenyértartókat. Együtt kiszabtuk és egyesével megvarrtuk. Egész gyorsan végeztünk vele, ezért délután még volt időnk szétnézni Hämeenlinna központjában. Megnéztük a nagy bevásárló központokat, kisebb ajándékboltokat.

A suliban a finn motívumokat is gyakorolhattuk. Egy gyapjú anyagot kaptunk, amire kézi hímző öltéseket varrtunk. Ötletgyűjtésként kaptunk könyveket is. Egész nap azt készítettük, közben jókat beszélgettünk. Jobban megismertük egymást, mert igaz hogy egy osztályba járunk, mégsem ismertem annyira Ramit és Dórit.

A suliban kipróbálhattunk különböző kézi varrásokat is, olyanokat, mint itthon a darázsolás. Nagyon szépek és érdekesek. Főleg párnákon használják a mai napig. Míg nálunk kezdenek elveszni a kézzel készített dolgok, náluk viszont nagyon is fontos és el is tudják adni azokat.

Egyik nap a suliban reggeliztünk, zabkását ettünk. Még soha nem ettem, de nekem nagyon tetszett.

Elindultunk Tamperébe Ellátogattunk egy kisebb toronyba, ahol csodálatos volt a látvány. Ettünk finom fánkot, ami a finn hagyományos édességek közé tartozik. Tampere nagyon szép város.

Elmentünk a Vapriikki múzeumba, ami egy régi textilgyár épületében volt. Minden téma megtalálható volt, az állatvilág, feltalálók világa (telefon, repülőgép, hajók), gyerekjátékok múzeuma, hoki játékosok múzeuma, Hadi Múzeum, Cipőmúzeum, és ami nekem a legjobban tetszett, az Egyiptomi Múzeum. Minden vágyam az volt, hogy egyszer elmehessek egy múmia kiállításra, úgyhogy nagyon boldog voltam. Megnéztünk két templomot is.

Hétféle előtt Päivi meghívott minket a házába és pizzát készítettünk. Jól megpakoltuk a pizzákat, ezen a tanárnők nagyon meglepődtek. Päivinek nagyon szép háza volt, zsúfolt is egy kicsit, talán azért, mert bent a nappaliban volt egy szövőszék is. Ez volt az utolsó közös vacsoránk Piroska és Enikő tanárnővel és nagyon élveztem. Nagyon jó volt a hangulat és jókat nevtünk. Nagy megtiszteltetésben volt részünk, hogy egy finn család meghívott minket a házába. Nagyon meghatott engem ez az este.

A hétfévét már egyedül töltöttük, mert a tanárnők hazautaztak. Bementünk a városba és ellátogattunk a Linna várhoz. A belépőt nagyon drágának tartottuk, ezért csak kívülről gyorsan körbenéztük. A vár háta mögött volt a katonai fegyverek múzeuma, de nem tudtuk, hol kell bemenni, ezért ezt is csak kívülről néztük meg. A kollégiumban ebédeltünk, mi készítettünk magunknak ebédet, amiből mindig jókat ettünk.

Az első hét után úgy éreztem, hogy nagyon sok idő megy el az utazgatásra, mert minden nagyon messze van egymástól. A házak is olyan messze vannak egymástól, mint itthon a tanyákon. Nincsenek kerítések, csak néhány helyen, és meglepett, hogy nem használnak sötétítő függönyt. Jól esett, hogy az emberek nem félnek a másiktól, nincsenek lopások, nem bosszankodnak, annyira nyugodt a légkör, jó érzés együtt lenni velük

2. hét:

Elmentünk Helsinkibe Päivivel. Útközben csodálatos dolog történt velünk: a finn rádióban meghallottuk Wolf Katit. Azt a számot énekelte, amit a dalfesztiválon, nagyon örültünk neki, jól esett egy hazai énekest hallani. Helsinkiben leparkoltunk, majd szétnéztünk a városban. Megnéztünk egy új templomot, a Kamppi Chanelt. Nekem tetszett a főváros, mert végre sok ember vett körül nem úgy, mint Hämeenlinnában, ahol nem sok ember fordult meg a kisvárosban. Nagyon szép volt a kikötő, de a tenger miatt fagyosan hideg volt a levegő.

Szétnéztünk használt áruk boltokban, ajándékboltban. Hesburgerben ebédeltünk. Délután ellátogattunk a Kansallismuseo-ba, ami kívülről úgy nézett ki, mint egy templom, de igazából egy hatalmas múzeum volt, sok érdekes kiállítással. Végül elmentünk egy Marimekko anyagboltba, ahol vettem egy pöttyös farmerutánzatú anyagot a saját munkámhoz.

A suliban modellbabát készítettünk. Kiszabtuk, megvarrtuk, kitömtük töltőflízzel, majd kézzel összevarrtuk a testet a kezeivel és lábaival. Nagyon élveztük. Majd készítettünk neki haját és arcot hímeztünk neki.

Megtanulhatunk finn horgolási módot is, ami nagyon jól ment. Ezután elkezdhattuk készíteni magunk választotta ruhát. Én mellényt választottam. A szabásmintát kimásoltuk a divatújságokból. Majd az anyagomból, amit a Marimekkoban vettem, kiszabtam és a suliban vett bélésemet is. A mellény megvarrása gyorsan ment, csak a karöltő bevarrása nehéz volt, mert két részletben kellett bevarni és Päivitől kellett segítséget kérnem. Ipari varrógépet és házi varrógépet – a gomblyukak miatt- is használtam. A vasalóval is könnyebben tudtam bánni, mint otthon.

Hétfőn vásárolgattam a lányokkal. Vettem szép kardigánokat a Broadway NYC Fashiontól és férfi pólókat a Blendtől. Spagettit készítettünk a kollégium ebédlőjében. Azért is szerettem a hétfőt, mert akkor nem szólt a zene a folyosón. Bár a második hétfőn nagyon honvágunk volt, ezért nem is nagyon beszélgettünk. Vasárnaponként kitakarítottam a szobánkat, kimostam a ruhákat és próbáltam tanulni.

3. hét:

Hétfőn nem sokat voltam az iskolában, mert Ramit elkísértem a fogorvoshoz. Nagyon sokat kellett várnunk, hogy végre sorra kerüljön. Borzasztó volt nézni, ahogy fúrták a fogát és azt, hogy mennyire fájt neki.

A hét további napjain fűzőt készítettünk próbaanyagból, csak ezután készíthettük abból az anyagból, amit vásároltunk a használt üzletben. A próbaanyag fűző gyorsan és könnyen ment mindannyinknak, sőt, aki akart, vállpántot is készíthetett hozzá.

Hétfőn mi négyen elmentünk Helsinkibe, hogy még jobban szét tudjunk nézni. Elsétáltunk a buszmegállóig, az út busszal több, mint egy óra volt és a jegy se volt valami olcsó. Elmentük a bevásárló központokba, ahol rengeteg márkás boltot találtunk, csak az volt a gond, hogy nagyon drága is volt, nem sok mindent tudtunk vásárolni. Ott is ebédeltünk.

Megnéztük a sziklatemplomot is. Életem legszebb temploma volt, amit valaha láttam. Először azt gondoltam, hogy hideg lesz bent, de kellemesen csalódtam, nagyon jó idő volt a kinti hideg levegőhöz képest. Egy kicsit eltévedtünk, de a finn emberek észrevehették, hogy mennyire kétségbe estünk, mert azonnal jöttek oda hozzánk segítséget nyújtani. Nagyon jól esett, hogy ilyen nyíltak.

A nap legjobb része- számomra- csak ezután következett. Az ázsiaiak pont azon a napon tartották az újévi ünnepüket, és ezt Helsinkiben megrendezték az ott élő ázsiaiak számára. (Nálunk itthon ilyen nincs). A fesztiválon rengeteg ember nézelődött a butikok közt, ahol ajándékokat lehetett venni, ázsiai ételeket lehetett kóstolni, és színpadi mutatványokat lehetett megnézni. Teljesen elvarázsolt. A lányok annyira nem élvezték, de nagyon kedvesek voltak, hogy kivárták, amíg én ötször végignéztem a butikokat. Nagyon hálás vagyok nekik.

Az út Helsinki és Hämeenlinna között másfél óra volt, és ezután még haza is kellett sétálnunk a buszpályaudvartól a kollégiumig, ami még fél óra volt. Tejesen kimerültünk.

4. hét:

A fűzőt készítettük magunknak, szép anyagból. Én csipkét fogtam be a szabásvonalakba. Tüll anyagot is használtam, hogy még érdekesebb legyen a fűzőm. A mintás anyagom és a bélés közé még egy merevebb anyagot is be kellett fogni, hogy még tartósabb legyen a fűző. Hátközépen, baloldalon egy alátétpántot is be kellett varrni. Ipari varrógépet használtam. Finnországban most éppen divat volt a fűző. Ezért ajánlották fel nekünk, hogy mi is készíthetünk.

Egyik délután a kollégium gondnoka meghívott minket egy partira. Húshagyó kedd volt és akkor szoktak kolbászt sütni, és habos fánkot enni. Mi beleegyeztünk és elvitt minket az erdőbe, ahol volt egy kis kunyhó. A finn kollégisták ott sütötték a kolbászokat, meg a hegyen szánkóztak. Nagyon fáztunk. Ezután visszavitt minket és ettünk lekváros, habos fánkot meg ittunk forró teát, ami nagyon jól esett a fagyoskodás után. A gondnok próbált beszélgetni velünk, de sajnos olyan fáradtak voltunk, hogy egy mondatot se értettünk meg, csak nevetgélünk szégyenünkben. Másnap Päivi nem tudott bejönni a suliba, ezért a kalapos műhelyben voltunk.

A feladatunk a kesztyűkészítés volt. Én nagyon élveztem, még soha nem készítettem kesztyűt. Kipróbálhattuk a BigShot kisgépet, amivel a dekorációt készítettük a kesztyűnkre. Sajnos, amint leültem a varrógéphez, hogy megvarrjam a kesztyűmet, eltörtem a varrógéptűt. Nagyon megijedtem, de mellettem ült egy finn lány, aki megnyugtatót és segített kicserélni a tűt. Hálás voltam neki. Ezután sokkal finomabban bántam a varrógéppel. Kiszabtuk a kesztyűnk a szabásminta alapján, majd felvarrtuk a díszeket. Ezután összevarrtuk az ujjakat a kesztyűvel és végül a szőrme két oldalára varrtuk a gyapjú kesztyűt és a bélésanyagot. A bélést befordítottuk a gyapjúba óvatosan, nehogy megsérüljenek a díszek.

Másnap folytattam a fűzőmet. Ringliket, lyukszegecseket készítettem a fűzőm hátuljára. A kalapos műhelyben volt egy kis szoba, ott tudtuk elkészíteni. Az egész napunk azzal telt, hogy a szegecseket készítettük.

Majd felpróbáltuk a fűzőket. Pávinek nagyon tetszett és behívta a többi tanárnőt is, hogy megnézzék, mit készítettünk.

Utolsó iskolai napunkon Päivi elkérte a munkáinkat, értékelte őket, lejegyezte, majd lefényképezte. Kifizettük az anyagokat is, amiket a suliban használtunk. Mivel az utolsó napon már nem varrtunk semmit, kihasználtam az alkalmat és még egyszer utoljára körbejártam az épületet, ahol egy egész hónapot töltöttünk. Lefényképeztem az alapanyagraktárt, a nagyvarrodát, a kisvarrodát, a gépeket, és még a szövődébe is bementem fényképezni. Legeslegjobban a cérnatartó tetszett. Meg akartam örökíteni mindent, hogy meg tudjam mutatni a családomnak és az osztálytársaimnak.

Ezután felvettük az összes ruhát, amit készítettünk és fényképezkedtünk, sőt Päivi is készített fényképet. Áadtuk az ajándékokat is a tanárnőknek és Päivi nekünk is adott ajándékot: egy bögrét kaptunk, amin rajta volt az iskola logója és az iskola neve. Nagyon meghatótt, mert nem számítottam rá, hogy ajándékot kapunk. Nagy öleléseket is kaptunk, ugyanis finneknél nem a puszi a szokás, hanem az ölelés. Nagyon hiányoznak, főleg Päivi, mert nagyon megszerettem.

Utolsó délutánunkon még bementünk a városba vásárolni és enni. Vettem egy csipkeszoknyát, ami nem más, mint Eevaliina Frigden tervező egyik kollekciójából való. Este összekapoltam a bőröndömbe és rádöbbsentem, hogy mennyi ruhám nem fér be a bőröndbe, ezért mindet magamra kell majd vennem. Február 16-án, szombaton nyugodtan ébredtünk, átmentem Dóriékhoz beszélgetni, majd ebédet főztünk, rántottát. Lassacskán készülődtünk, mindent kipakoltunk, gyorsan felporszívóztam és már indultunk is az iskola kisbuszával a helsinki repülőtérre. Segítséget kellett kérnünk, mert nem tudtuk, hogyan kell regisztrálni a repülőre. Úgy éreztem, már sokkal bátrabban beszélek angolul és boldog voltam, hogy meg is értették, amit mondtam. Beadtuk a bőröndöket és a mosdóban felvettük a sok ruhát, ami nem fért bele a bőröndbe. Nagyon jól szórakoztunk egymáson. A repülés nem volt olyan borzasztó, mint amikor jöttünk, jókat beszélgettünk és ettünk. A reptéren már vártunk ránk Rami szülei, hogy hazavigyenek minket. Nagyon boldog voltam, amikor újra láttam a családomat.

Milyen új technikákat, eljárást ismertél meg a kint végzett feladatok közben?

Érdekesnek találtam a fűzőnél a vállpántkészítést. Úgy kellett, hogy az illető felvette a fűzőjét, és próbaanyagot helyeztem a vállára, összegombostúztam őket és be kellett rajzolni a vállpánt helyét. Majd az anyagról lehetett átmásolni a szabásmintára.

Tapasztalataidat vedd össze a saját iskolád által kínált lehetőségekkel!

A finn iskolában sokkal nagyobb volt a választék az ipari varrógépekből. Nemcsak huroköltésű és szegővarrógépek vannak, hanem gomblyukazó, gombfelvarró, kéttűs fedőző, ami mind segít, hogy megtaláljuk a megfelelő gépet ruhadarabjaink elkészítésére. Nagyobb a hely is ott kint, a terítőasztalnál is több ember elfér. A szabásminták a falra vannak akasztva, felcímkézve, így könnyen áttekinthetőek.

Hogyan változott az angol nyelv használata kommunikációd során?

Eleinte nem nagyon mertem megszólalni, mert ott volt Puskás Enikő tanárnő és inkább csak figyeltem, ahogy a tanárok beszélgetnek. De amint egyedül maradtunk, és én meg Ramóna voltunk azok, akik jobban tudtak angolul, ezért egyre bátrabbnak kellett lennem. A hónap közepére már nagyon élveztem, hogy a finnek is megértik, amit mondok.

A finn iskolában még az tetszett, hogy minden diák a saját elképzelését valósíthatta meg. A tanárnő segítségét is akkor kérték, amikor elakadtak vagy kikérték a véleményét. Mindenki a saját tempójában végezte a munkáját. Bár kicsit zavaró volt a nagy csönd és az elzárkózásuk is. Csak akkor álltak szóba velünk, amikor mi oda mentünk hozzájuk.

Tanácsok a leendő kiutazóknak:

- A bőröndöket be kell csomagolni fóliába a reptéren, mert a csomagok könnyen megsérülhetnek pakolás közben.
- Aki szereti a kínai tésztalevest, az vigyen magával minél többet.
- Vigyenek magukkal pár csomag papír zsebkendőt, mert kint a finn emberek nem használnak és boltokban is nehéz megtalálni.
- A magyaros ízek biztos, hogy hiányozni fognak, ezért vigyenek itthonról fűszereket, és hétvégén főzzenek maguknak a kollégiumban.
- A fin csokoládét ajánlom mindenkinek, hogy hozzon haza, mert nagyon finomak. A leghíresebb a KarlFazer és a Panda. Sőt, ajánlom a finn chipseket is és a szarvas szalámit, amivel megkínálhatják családtagjaikat.
- Figyeljenek a vásárlásra is, nehogy úgy járjanak, mint mi, hogy nem fértünk bele a bőröndbe.

Nagyon köszönöm még egyszer a lehetőséget. Nem hittem volna, hogy valaha eljutok ilyen messzire és ilyen sok időre, vagy hogy repülön fogok utazni. Finnország nyugodt légköre nagyon fog hiányozni, ezt már érzem.